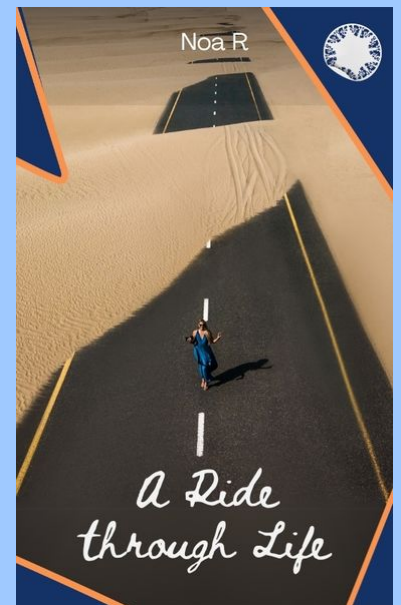

A Ride through Life

Name: **Noa R**

Country of residence: **Netherlands**

Home could be at multiple places at a time. A piece of creation by a group of people or myself, knowing that we are connected by blood and faith/fate.

Een reis door het leven

Amstelveen en Amsterdam, NL

De plek waar ik geboren ben.

Mijn ouders verhuisden vanuit Israël naar Nederland voordat ik geboren werd. Dit betekende dat ik opgroeide in een Joods-Israëliisch huishouden, terwijl de buitenwereld Nederlands was. Dit zorgde in mijn jongere jaren voor een taalconflict. Zal iemand mij ooit echt begrijpen? Geen enkele taal perfect spreken en opgroeien tussen twee culturen – dat was een angst die ik als kind voelde.

Ik ging naar de Joodse basisschool in Amsterdam en groeide op in een hechte gemeenschap. Ik ben ontzettend dankbaar dat ik hier ben opgegroeid. Ik heb vrienden voor het leven gemaakt en een basis gecreëerd waar ik altijd op terug kan vallen. Het gaf me de mogelijkheid om de wereld vrij te verkennen, terwijl ik wist waar ik mijn mensen altijd kon vinden. Ik besloot dat mijn basis sterk genoeg was en dat het tijd was om de deuren naar de wereld te openen, na een jeugd in een afgesloten, maar superveilige omgeving.

Als tiener ging ik naar een niet-Joodse middelbare school in Amsterdam-Zuid. Ik koos voor een Nederlandse school die mijn honger naar diepgaand leren kon vervullen. Ik kon Latijn en Oudgrieks studeren, nieuwe mensen van verschillende achtergronden ontmoeten, maar bleef altijd verbonden met mijn Joodse vrienden. Twee van mijn vrienden uit de basisschool gingen zelfs met mij mee naar deze school. Dit gaf ons een gevoel van samenhang in een nieuwe omgeving. Het waren vormende jaren waarin ik me geaccepteerd voelde als persoon, en mijn Joodse identiteit was gewoon een deel van mij. Ik heb geweldige vriendschappen en herinneringen gemaakt. Het waren intense jaren vol (impulsieve) ontdekkingen en emoties, maar als er een plek is waar het geweldig is om tiener te zijn, dan is het Amsterdam wel.

Mijn familie is verspreid over de hele wereld, van Mexico tot het Verenigd Koninkrijk en Israël. Dit maakte dat ik de wereld zag als een plek om in op te groeien, zonder gebonden te zijn aan één enkele locatie. Thuis kon op meerdere plaatsen tegelijk zijn, gecreëerd door een groep mensen of door mezelf, met de wetenschap dat we verbonden zijn door bloed en geloof/lotsbestemming.

Na mijn achttiende verjaardag voelde ik de drang om verder te trekken. Geïnspireerd door mijn Mexicaanse familie besloot ik een tussenjaar te nemen in Sevilla, Spanje. Tijdens Pesach organiseerden mijn vrienden en ik van de taalschool een Seider-picknick. Het was een mooie, kleine manier om verbonden te blijven met ons Jodendom op een lichte manier. Het is een dierbare herinnering aan een van de mooiste plekken van Sevilla.

In dat jaar wilde ik buiten Nederland studeren. Ik kon altijd terugkeren naar Amsterdam, dus waarom niet ver weggaan? Mijn ouders waren het hier niet mee eens en we kwamen tot een compromis: studeren elders in Nederland.

Maastricht, NL

Ik verhuisde naar Maastricht om Liberal Arts and Sciences te studeren. Twee herinneringen springen eruit.

De eerste was met mijn huidige beste vriendin, die me vertelde dat het als Israëlich-Joods persoon moeilijk kon worden aan University College Maastricht. Ik voelde een diepe drang om mezelf te verdedigen en mijn trots en respect voor wie ik ben te behouden. Ze vertelde me dit als waarschuwing, gebaseerd op wat ze de afgelopen jaren had gezien.

De tweede herinnering was mijn eerste bezoek aan de synagoge in Maastricht. Deze had de Tweede Wereldoorlog overleefd omdat de nazi's het als opslagruimte gebruikten. Ik genoot enorm van de connectie met de Joodse gemeenschap daar. Het was verfrissend om in contact te komen met mensen buiten mijn studie, van verschillende leeftijden. Er waren gemeenschapsleiders die jongeren met elkaar verbonden (en zelfs probeerden koppels te vormen, haha). Ik voelde me begrepen, geliefd en warm ontvangen.

Tijdens mijn studie aan UCM ervoer ik echter spanningen rond mijn Joodse en Israëlitische identiteit. Sommige mensen waren het hier niet mee eens en gedroegen zich ronduit respectloos. Dit bracht me in ongemakkelijke en pijnlijke situaties.

Het dieptepunt kwam bij mijn afstudeerceremonie, waar een studentendemonstratie voor de FP-beweging plaatsvond. Mijn grootouders waren uit Israël overgevlogen en mijn beste vriendin uit Spanje had veel moeite gedaan om bij deze speciale gelegenheid aanwezig te zijn, maar de ceremonie werd bitter en gevuld met woede. De universiteit veroordeelde deze actie niet publiekelijk, en hun enige reactie was een verontschuldiging achter gesloten deuren. Dit en vele andere antisemitische/discriminerende ervaringen toonden me hoe diep de ontmenselijking van Joden gaat en hoe fel de ontkenning ervan is.

Het zijn nooit de grote acties of woorden waarmee ontmenselijking begint, maar diepgewortelde overtuigingen over Joodse mensen. Het begint met een vreemde blik als je zegt waar je vandaan komt, of de spanning in de lucht als je over je afkomst praat. Dit leerde ik niet uit boeken, maar uit ervaring. Maastricht University leeft in een ontkenning van de ontmenselijking van Joodse studenten en doet er niets aan – behalve een klopje op je schouder achter gesloten deuren.

Berkeley, VS

Op een lichtere noot: voor mijn uitwisseling werd ik toegelaten tot UC Berkeley en ik had hier een geweldige tijd. Ik vond aansluiting bij de Joodse studentenvereniging Hillel, een plek waar ik kon studeren, sjabbat kon vieren en feestdagen kon doorbrengen.

Tijdens mijn tijd in Berkeley verdiepte ik mijn academische interesses in psychologie en dans. Ik volgde een cursus in Gaga en moderne danstechnieken, wat me hielp mijn passie voor dans verder te ontwikkelen. Dit was een kernaspect van mijn leven.

Ik heb veel mooie herinneringen aan deze plek – zonnig, helder en levendig. Soms moeilijk, maar over het algemeen een geweldige plek om te studeren en te leven. Ik ben ongelooflijk dankbaar dat ik hier heb mogen zijn.

Barcelona, Spanje

Toen mijn chaotische, maar verrijkende studietijd ten einde kwam, moest ik snel beslissen wat ik daarna wilde doen. Ik voelde me uitgeput door mijn studie en kon me geen master na de zomer

voorstellen. Ik wilde afstand nemen van de academische wereld en echt voelen wie ik was.

Het leven wees me de weg naar een dansschool in Barcelona, met een professionele hedendaagse dansopleiding. Met de hulp van een dierbare vriend, die ik eeuwig dankbaar ben, solliciteerde ik net op tijd en werd ik aangenomen.

Na een emotionele zomer waarin ik moeilijke hoofdstukken afsloot, verhuisde ik eind september naar Barcelona. Ik dans nu vijf uur per dag en ontwikkel een nieuw begrip van de wereld – een die gebaseerd is op de connectie tussen lichaam, geest en ziel.

Voor het eerst in mijn leven zocht ik geen Joodse gemeenschap op. Ik voelde er geen behoefte aan. Misschien had ik onbewust wat afstand genomen van mijn Joodse identiteit, na alles wat er was gebeurd. Door dans en lichaamsbewustzijn kon ik echter veel innerlijke pijn rondom mijn Joodse identiteit verwerken. Met de steun van de dansgemeenschap en healers om me heen kon ik dit loslaten en opnieuw Joods zijn, op mijn eigen manier. Niet vanwege de verwachtingen van anderen, maar omdat het een deel van mij is.

Zo heeft het leven vele deuren geopend en gesloten, langzaam de weg onthullend die ik stap voor stap bewandel.